

- Чи ви вірите в гіпнотизм?
- До певного степеня.
- Чи можна припускати, що страх вичікування смерти в означений час впливав так сильно на покійника, що дістав від того удар?
- Я зовсім не розумію вас.
- Чи можливе, аби міністер унів жертвою гіпнотизму?

- Я не припускаю того.
- Ви згадували про наглу смерть, що не полишає сліду; чи були в вашій практиці такі випадки?

— Так, два рази.

Дальшим свідком був Фальмут. Агент зізнав виразним і сильним голосом, але був дуже схвилований. Всім було відомо, що зараз по трагічній кінці він і директор поліції подали ся до димісії, але що прем'єр-міністер не приймив їх димісії. Фальмут повторив багато того самого, що сказав вже директор; він оновів подрібно, як дежував коло дверей міністра в хвили його трагічної смерти. Коли він описував детально події того вечера, в гали панувала мертвецька тишина.

- Ви кажете, що чули шум в кабінеті?
- Так.
- Якого роду був той шум?
- То дуже трудно вияснити. Мені здавало ся, що там сувано фотелями по диванах.
- Чи то не подавало на звук отворювання дверей або посуваного паравану?
- Так.